

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prezentate la 29 martie 2012¹

Cauza C-616/10

**Solvay SA
împotriva**

Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV

[cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Rechtbank's-Gravenhage (Țările de Jos)]

„Cooperare judiciară în materie civilă — Competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor — Regulamentul (CE) nr. 44/2001 — Acțiune în contrafacerea unui brevet european — Competențe speciale și exclusive — Articolul 6 punctul 1 — Pluralitate de pârâți — Articolul 22 punctul 4 — Punerea în discuție a valabilității brevetului — Articolul 31 — Măsuri provizorii sau asigurătorii”

1. Sesizat cu acțiuni în constatarea contrafacerii unui brevet european îndreptate împotriva unor societăți cu sediul în state membre diferite, urmate de o cerere de măsuri provizorii privind interdicția săvârșirii unei încălcări transfrontaliere, Rechtbank's-Gravenhage (Tribunalul Districtual din Haga) (Țările de Jos) adresează Curții mai multe întrebări preliminare referitoare la aplicarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială² în litigiile referitoare la drepturile de proprietate intelectuală.

2. Întrebările, foarte precise, ale instanței de trimitere³ conțin în sinteză câteva dintre principalele probleme⁴ pe care le ridică aplicarea acestui regulament în litigiile transfrontaliere privind brevetele europene⁵, oferind astfel Curții ocazia de a face precizări referitoare la cele mai importante hotărâri ale sale în materie care privesc articolul 6 punctul 1⁶, articolul 22 punctul 4⁷ și articolul 31⁸ din Regulamentul nr. 44/2001.

1 — Limba originală: franceza.

2 — JO L 12, 2001, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74.

3 — În plus, aceste întrebări au fost adresate cu foarte puțin timp înainte de publicarea de către Comisia Europeană a unei Propuneri de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (reformare) din 14 decembrie 2010 [COM(2010) 748 final, denumită în continuare „propunerea de reformare a Regulamentului nr. 44/2001”]. Pentru o analiză a propunerii menționate, a se vedea Heinze, C., „Choice of Court Agreements, Coordination of Proceedings and Provisional Measures in the Reform of the Brussels I Regulation”, *Rechts Zeitschrift für ausländisches und internationales Privatrecht*, 2011, vol. 75, p. 581.

4 — Probleme evocate de Comisie în Raportul din 21 aprilie 2009 către Parlamentul European, Consiliu și Comitetul Economic și Social European cu privire la aplicarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială [COM(2009) 174 final, punctul 3.4]. A se vedea de asemenea Cartea verde din 21 aprilie 2009 privind revizuirea Regulamentului nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială [COM(2009) 175 final, punctele 4 și 6] și Rezoluția Parlamentului European din 7 septembrie 2010 referitoare la aplicarea și revizuirea Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2011, C 308 E, p. 36, punctul 22).

5 — A se vedea, printre alții, Fernández Arroyo, D. P., *Compétence exclusive et compétence exorbitante dans les relations privées internationales*, RCADI, 2006, vol. 323, în special p. 95, punctul 80 și urm.; Leible, S., și Ohly, A. (editori), *Intellectual Property and Private International Law*, Mohr Siebeck, 2009; Schauwecker, M., *Extraterritoriale Patentverletzungsjurisdiktion – Die internationale Zuständigkeit der Gerichte außerhalb des Patenterteilungsstaates für Verletzungsverfahren*, Carl Heymanns Verlag, 2009; Nourissat, C., și Treppoz, E., *Droit international privé et propriété intellectuelle. Un nouveau cadre pour de nouvelles stratégies*, Lamy, Axe Droit, 2010; Winkler, M., *Die internationale Zuständigkeit für Patentverletzungsstreitigkeiten*, Peter Lang, 2011.

6 — Hotărârea din 13 iulie 2006, Roche Nederland și alții (C-539/03, Rec., p. I-6535).

7 — Hotărârea din 13 iulie 2006, GAT (C-4/03, Rec., p. I-6509).

8 — Hotărârea din 17 noiembrie 1998, Van Uden (C-391/95, Rec., p. I-7091).

I — Cadrul juridic

3. În temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 44/2001 și prin derogare de la principiul prevăzut la articolul 2 din regulamentul menționat, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru pot fi acționate în justiție în fața instanțelor altui stat membru numai în temeiul normelor prevăzute la articolele 5-24 din același regulament.

4. Articolul 6 din Regulamentul nr. 44/2001 prevede că o persoană domiciliată pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

„[...]

1. atunci când există mai mulți pârâți, în fața instanței domiciliului oricăruia dintre aceștia, cu condiția ca cererile să fie atât de strâns legate între ele încât să fie oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp, pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor;

[...]”

5. Articolul 22 din Regulamentul nr. 44/2001 prevede:

„Următoarele instanțe au competență exclusivă, indiferent de domiciliu:

[...]

4. în ceea ce privește înregistrarea sau valabilitatea brevetelor, mărcilor, desenelor și modelelor industriale, precum și a altor drepturi similare care necesită depunerea sau înregistrarea, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia depunerea sau înregistrarea a fost solicitată, a avut loc sau, în temeiul unui instrument comunitar sau al unei convenții internaționale, se consideră că a avut loc.

Fără a aduce atingere competenței pe care Oficiul European pentru Brevete o are în conformitate cu Convenția privind acordarea brevetelor europene, semnată la München la 5 octombrie 1973, instanțele din fiecare stat membru au competență exclusivă, indiferent de domiciliu, în acțiunile privind înregistrarea sau valabilitatea unui brevet european acordat statului în cauză;

[...]”

6. În sfârșit, articolul 31 din Regulamentul nr. 44/2001 prevede:

„Măsurile provizorii și de conservare prevăzute de legislația unui stat membru pot fi solicitate instanțelor statului în cauză chiar dacă, în temeiul prezentului regulament, o instanță dintr-un alt stat membru este competentă să judece cauza pe fond.”

II — Situația de fapt din acțiunea principală

7. Solvay SA, societate cu sediul în Belgia și titulară a brevetului european EP 0 858 440, în vigoare în mai multe state membre⁹, a introdus la 6 martie 2009 în fața Rechtbank's-Gravenhage, în Țările de Jos, o acțiune în contrafacerea¹⁰ mai multor părți naționale ale brevetului menționat, împotriva, în special, a trei societăți originare din două state membre diferite, Honeywell Fluorine Products Europe BV, cu sediul în Țările de Jos, precum și Honeywell Belgium NV și Honeywell Europe NV, cu sediul în Belgia¹¹, pentru motivul că au comercializat un produs fabricat de Honeywell International Inc. (HFC-245), identic cu cel protejat prin brevetul menționat.

8. În cadrul acestei proceduri, Solvay SA a introdus la 9 decembrie 2009 o cerere incidentă împotriva pârâtelor din acțiunea principală, solicitând adoptarea unei măsuri provizorii de interzicere a contrafacerii transfrontaliere pentru întreaga durată a acțiunii principale¹².

9. Întrucât pârătele din acțiunea principală au invocat, în cadrul procedurii incidente, nulitatea părților naționale ale brevetului în cauză, fără însă să fi introdus sau măcar să fi anunțat că intenționează să introducă acțiuni în nulitate, și au contestat competența instanței olandeze sesizate pentru a soluționa atât acțiunea principală, cât și procedura incidentă, Rechtbank's-Gravenhage a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții o întrebare preliminară privind interpretarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 și mai multe întrebări preliminare privind articolul 22 punctul 4 și articolul 31 din Regulamentul nr. 44/2001.

III — Întrebările preliminare

10. Întrebările preliminare adresate de instanța de trimitere au următorul cuprins:

„1) În ceea ce privește articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001:

Într-un caz în care în privința a două sau mai multe societăți din state membre diferite se impută, fiecăreia în mod individual, în cadrul unei proceduri aflate pe rolul unei instanțe din unul dintre aceste state membre, încălcarea aceleiași părți naționale a unui brevet european, astfel cum acesta este în vigoare într-un alt stat membru, ca urmare a săvârșirii unor activități interzise în legătură cu același produs, există posibilitatea, în situația judecării separate a cauzelor, a pronunțării unor «hotărâri ireconciliabile» în sensul articolului 6 punctul 1 din [r]egulamentul [menționat]?

2) Cu privire la articolul 22 punctul 4 din Regulamentul nr. 44/2001:

a) Articolul 22 punctul 4 [din acest] regulament este aplicabil într-o procedură având drept scop obținerea unei măsuri provizorii întemeiată pe un brevet internațional (precum o interdicție «provizorie» de săvârșire a unei încălcări transfrontaliere) dacă pârâțul ridică excepția nulității brevetului internațional invocat, având în vedere că în acest caz instanța nu adoptă o hotărâre definitivă cu privire la validitatea brevetului invocat, ci formulează o apreciere referitoare la modul în care s-ar pronunța cu privire la acest aspect instanța competentă conform articolului 22 punctul 4 din [r]egulamentul [menționat], și că măsurile

9 — În speță în Danemarca, în Irlanda, în Grecia, în Luxemburg, în Austria, în Portugalia, în Finlanda și în Suedia. Trebuie adăugat de asemenea, în Liechtenstein și în Elveția.

10 — Denumită în continuare „acțiunea principală”.

11 — Denumite în continuare, împreună, „pârătele din acțiunea principală”.

12 — Denumită în continuare „procedura incidentă”.

provizorii solicitate sub forma unei interdicții de săvârșire a unei încălcări vor fi respinse dacă, potrivit opiniei instanței, există o posibilitate rezonabilă și neneglijabilă ca brevetul invocat să fie anulat de instanța competentă?

- b) În vederea aplicării articolului 22 punctul 4 din [R]egulament[ul nr. 44/2001] în cadrul unei proceduri precum cea menționată în întrebarea anterioară, se impun condiții de formă privind invocarea excepției de nulitate, în sensul că articolul 22 punctul 4 din Regulamentul nr. 44/2001 este aplicabil doar dacă o acțiune în declararea nulității se află deja pe rolul instanței competente în temeiul articolului 22 punctul 4 [din acest] regulament sau dacă acțiunea menționată este introdusă într-un termen – care trebuie stabilit de instanță – sau dacă, în orice caz, titularului brevetului i s-a comunicat sau i se va comunica un act de citare, ori este suficientă simpla invocare a unei excepții de nulitate și, în acest caz, se stabilesc condiții privind conținutul acestei excepții invocate, în sensul că aceasta trebuie să fie suficient motivată și/sau că invocarea unei astfel de excepții nu trebuie considerată un abuz de drept procedural?
- c) În cazul unui răspuns afirmativ la [prima] întrebare, în urma invocării unei excepții de nulitate în cadrul unei proceduri precum cea menționată în prima întrebare, instanța își menține competența referitoare la o cerere privind o încălcare, cu consecința că (dacă reclamantul dorește) procedura privind încălcarea trebuie să fie suspendată până ce instanța competentă în temeiul articolului 22 punctul 4 din Regulament[ul] [nr. 44/2001] se pronunță asupra validității părții naționale a brevetului invocat sau că cererea trebuie să fie respinsă, întrucât instanța nu se poate pronunța cu privire la o excepție esențială în vederea pronunțării hotărârii, ori, în urma invocării unei excepții de nulitate, instanța pierde competența și cu privire la acțiunea privind încălcarea?
- d) În cazul unui răspuns afirmativ la [prima] întrebare, instanța națională își poate deduce din articolul 31 din Regulament[ul] [nr. 44/2001] competența cu privire la soluționarea unei cereri având drept scop obținerea unei măsuri provizorii care se întemeiază pe un brevet internațional (precum o interdicție de săvârșire a unei încălcări transfrontaliere) și împotriva căreia se ridică excepția nulității brevetului invocat sau (în cazul în care s-ar decide că aplicabilitatea articolului 22 punctul 4 din [r]egulamentul [menționat] nu afectează competența Rechtbank de a se pronunța asupra cererii privind încălcarea) competența de a se pronunța asupra excepției de nulitate a brevetului internațional invocat?
- e) În cazul unui răspuns afirmativ la a patra întrebare, ce fapte sau împrejurări sunt necesare pentru a putea afirma existența unei legături efective, menționate la punctul 40 din Hotărârea Van Uden, [citată anterior,] între obiectul măsurilor solicitate și competența teritorială a statului contractant în care se află instanța sesizată cu judecarea cauzei?”

11. Reclamanta și părțile din acțiunea principală, Republica Federală Germania, Republica Elenă, Regatul Spaniei, precum și Comisia au depus observații scrise. Reprezentanții Solvay SA, ai Honeywell Fluorine Products Europe BV și agenții Regatului Spaniei, precum și Comisia au fost ascultați în ședința care s-a desfășurat la 30 noiembrie 2011.

IV — Analiză

12. Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în măsura în care Regulamentul nr. 44/2001 înlocuiește în prezent, în relațiile dintre statele membre¹³, Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială¹⁴, interpretarea dată de Curte în privința acestei convenții este valabilă și în ceea ce privește regulamentul menționat atunci când dispozițiile acestuia și cele ale Convenției de la Bruxelles pot fi calificate drept echivalente¹⁵. În plus, din considerentul (19) al Regulamentului nr. 44/2001 rezultă că trebuie asigurată continuitatea de interpretare între Convenția de la Bruxelles și regulamentul menționat.

A — Cu privire la acțiunea principală și la interpretarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001

13. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, Curții să stabilească dacă, în temeiul articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, instanța de trimitere se poate declara competentă. Mai precis, aceasta solicită clarificări cu privire la aspectul dacă, având în vedere că este sesizată cu acțiuni care vizează o întreprindere cu sediul în Țările de Jos și două întreprinderi cu sediul în Belgia, se expune riscului unor soluții ireconciliabile care să justifice competența sa în temeiul acestei dispoziții.

14. Astfel, articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 prevede posibilitatea de a acționa în justiție mai mulți pârâți în fața instanței domiciliului unuia dintre aceștia, cu condiția ca cererile să fie atât de strâns legate între ele încât să fie oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp, pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor¹⁶.

15. Cerința acestui raport de conexitate între cereri a fost deja stabilită de Curte în cadrul interpretării articolului 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles¹⁷, înainte de a fi consacrată prin redactarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001¹⁸, pentru a evita ca excepția de la principiul competenței instanțelor statului membru al domiciliului pârâtului să poată pune în discuție însăși existența acestui principiu.

16. Curtea a mai precizat că, pentru ca deciziile să poată fi considerate contradictorii, nu este suficient să existe o divergență în soluționarea litigiului. Este necesar, în plus, ca această divergență să se înscrie în cadrul aceleiași situații de fapt și de drept¹⁹.

17. Pe de altă parte, este de competența instanței naționale să aprecieze, în lumina tuturor elementelor din dosar, existența unui raport de conexitate între diferitele cereri formulate în fața sa, cu alte cuvinte, riscul unor hotărâri ireconciliabile în cazul în care cererile respective ar fi judecate separat²⁰.

13 — Pentru Regatul Danemarcei, a se vedea Acordul între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005 (JO L 299, p. 62, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 208).

14 — JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3, denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”.

15 — A se vedea în special Hotărârea din 10 septembrie 2009, German Graphics Graphische Maschinen (C-292/08, Rep., p. I-8421, punctul 27), precum și Hotărârea din 18 octombrie 2011, Realchemie Nederland, (C-406/09, Rep., p. I-9773, punctul 38).

16 — Hotărârea din 27 septembrie 1988, Kalfelis (189/87, Rec., p. 5565, punctul 12), Hotărârea din 27 octombrie 1998, Réunion européenne și alții (C-51/97, Rec., p. I-6511, punctul 48), precum și Hotărârea Roche Nederland și alții, citată anterior (punctul 20).

17 — Hotărârea Kalfelis, citată anterior (punctul 12).

18 — Astfel cum a amintit Curtea în Hotărârea Roche Nederland și alții, citată anterior (punctul 21).

19 — Hotărârea Roche Nederland și alții, citată anterior (punctul 26), Hotărârea din 11 octombrie 2007, Freeport (C-98/06, Rep., p. I-8319, punctul 40), precum și Hotărârea din 1 decembrie 2011, Painer (C-145/10, Rep., p. I-12533, punctul 79).

20 — Hotărârile Freeport (punctul 41) și Painer (punctul 83), citate anterior.

18. În Hotărârea Roche Nederland și alții, citată anterior, Curtea a statuat însă că acțiuni paralele în contrafacere aflate pe rol în state membre diferite, care, conform articolului 64 alineatul (3) din Convenția de la München, trebuie examinate din perspectiva fiecăreia dintre reglementările naționale în vigoare²¹, nu se înscriu în cadrul aceleiași situații de drept²², astfel încât eventualele hotărâri divergente nu pot fi calificate drept contradictorii²³.

19. Altfel spus, s-ar părea că, în principiu, condițiile de aplicare a articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 nu pot fi întrunite atunci când acțiunile în contrafacere se întemeiază pe un brevet european.

20. Jurisprudența Roche Nederland și alții a Curții a fost, din acest punct de vedere, sever criticată²⁴ pentru faptul că ar reduce în mod considerabil sfera de aplicare a articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001²⁵ în domeniul proprietății industriale²⁶. Este foarte răspândită opinia²⁷ potrivit căreia jurisprudența menționată slăbește protecția titularilor de brevete europene²⁸, fiind în același timp incompatibilă cu articolul 69 din Convenția de la München²⁹.

21. Trebuie să se considere, prin urmare, că problema ridicată de prezenta cauză echivalează, în definitiv, cu a decide în legătură fie cu menținerea, fie cu încălcarea jurisprudenței Roche Nederland și alții?

22. Considerăm că răspunsul este negativ. Suntem de părere că, astfel cum au susținut atât Republica Federală Germania, cât și Regatul Spaniei și Comisia, este posibilă o abordare mai nuanțată, care să circumscrie cu atenție domeniul de aplicare al jurisprudenței Roche Nederland și alții.

23. Astfel, situația de drept în discuție în acțiunea principală se deosebește de aceea din cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Roche Nederland și alții, citată anterior, în măsura în care pârâtele din acțiunea principală, cu sediul în Țările de Jos și în Belgia, sunt acuzate, fiecare, că comercializează aceleași produse contrafăcute în aceleași state membre și, așadar, că aduc atingere acelorași „părți naționale ale brevetului european”, astfel cum sunt în vigoare în aceste din urmă state membre.

21 — Punctul 30.

22 — Punctul 31.

23 — Punctele 32 și 35.

24 — A se vedea în special European Max-Planck Group on Conflict of Laws in Intellectual Property (CLIP), *Intellectual Property and the Reform of Private International Law: Sparks from a Difficult Relationship*, IPRax, 2007, nr. 4, p. 284; punctele 78-85, precum și jurisprudența citată la punctul 78 din Concluziile avocatului general Trstenjak prezentate în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Painer, citată anterior; a se vedea, în plus, Muir Watt, H., „Article 6”, în Magnus, U., și Mankowski, P., *Brussels I Regulation*, ediția a doua, Sellier, European Law Publishers, 2012, p. 313, nr. 25a; Noorgård, M., „A Spider without a Web? Multiple Defendants in IP Litigation”, în Leible, S., și Ohly, A. (editori), *op. cit.*, p. 211.; Gonzalez Beilfuss, C., „Is there any Web for the Spider? Jurisdiction over Co-defendants after Roche Nederland”, în Nuyts, A. (editor), *International Litigation in Intellectual Property and Information Technology*, Kluwer Law International, p. 79.

25 — Anumiți autori critici au recunoscut totuși că această jurisprudență a pus capăt multor ani de insecuritate și a contribuit la ridicarea nivelului de armonizare în Europa. A se vedea în acest sens Kur, A., „Are there any Common European Principles of Private International Law with regard to Intellectual Property”, în Leible, S., și Ohly, A., *op. cit.*, p. 1 și 2.

26 — În special, Hess, B., și alții, *Report on the Application of Regulation Brussels I in the Member States* (Study JLS/C4/2005/03), Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg, septembrie 2007, nr. 204, p. 104 (denumit în continuare „Heidelberg Report”).

27 — Însăși Comisia a relevat dificultățile care decurg din această jurisprudență în Raportul din 21 aprilie 2009 privind aplicarea Regulamentului nr. 44/2001 (punctul 3.4). Cartea verde privind revizuirea Regulamentului nr. 44/2001 abordează însă problema cu mare prudență, având în vedere de altfel punctele 36-38 din Hotărârea Roche Nederland și alții, citată anterior. În orice caz, trebuie constatat că Comisia nu a propus modificarea articolului 6 din Regulamentul nr. 44/2001 în propunerea sa de reformare a Regulamentului nr. 44/2001, chiar dacă obiectivul ei nu era decât „identificarea anumitor deficiențe ale actualului sistem” și soluționarea acestora până la adoptarea sistemului unitar de soluționare a litigiilor privind brevetele europene și comunitare. A se vedea în această privință Avizul 1/09 din 8 martie 2011, emis în temeiul articolului 218 alineatul (11) TFUE (Rep., p. I-1137), în care Curtea a statuat că acordul preconizat de creare a unui sistem unic de soluționare a litigiilor în materie de brevete, „Tribunalul pentru Brevete Europene și Comunitare”, nu este compatibil cu dispozițiile Tratatului UE și ale Tratatului FUE.

28 — Heidelberg Report, p. 340, nr. 825 și urm.

29 — Heidelberg Report, p. 340, nr. 833.

24. Pentru a aprecia relevanța acestor argumente, poate fi oportun să se evalueze cum s-ar prezenta situația în cazul în care articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 ar fi declarat inaplicabil. Instanța de trimitere, care este olandeză, ar fi competentă în ceea ce privește acțiunea îndreptată împotriva pârâtei din acțiunea principală cu sediul în Țările de Jos, iar o instanță belgiană ar trebui să fie sesizată de reclamanta din acțiunea principală cu o acțiune în contrafacere împotriva celor două pârâte din acțiunea principală cu sediul în Belgia, în aplicarea articolului 2 din regulamentul menționat³⁰.

25. Cele două instanțe ar trebui să examineze, fiecare în parte, contrafacerile invocate, în lumina diferitor legislații naționale care reglementează diferitele „părți naționale ale brevetului european” a căror încălcare este susținută, în aplicarea principiului *lex loci protectionis*³¹. Aceste instanțe ar fi chemate, de exemplu, să aprecieze, potrivit aceleiași legislații finlandeze, atingerea adusă de aceste trei pârâte din acțiunea principală părții finlandeze a brevetului european ca urmare a comercializării unui produs contrafăcut identic pe teritoriul finlandez.

26. Este adevărat că, în aceste condiții, instanțele ar fi chemate să pronunțe hotărâri care s-ar înscrie în cadrul aceleiași situații de drept – atingerea adusă aceleiași fracțiuni naționale a unui brevet care definește în același mod întinderea protecției brevetului în cauză³² –, dar ar putea pronunța hotărâri diametral opuse.

27. Altfel spus, articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 nu și-ar găsi aplicarea într-un fascicul de acțiuni în contrafacere care vizează societăți diferite cu sediul în state membre diferite întrucât privesc acte săvârșite în state membre diferite și care aduc atingere unor părți naționale diferite ale unui brevet european, reglementate de legislații diferite³³. În schimb, această dispoziție s-ar putea aplica, în măsura în care condiția referitoare la identitatea situației de fapt ar fi îndeplinită, unui fascicul de acțiuni în contrafacere vizând societăți diferite cu sediul în state membre diferite, în măsura în care aceste acțiuni vizează separat acte săvârșite în același stat membru și care aduc atingere aceleiași părți naționale a unui brevet european, reglementată de aceeași legislație³⁴.

28. Trebuie amintit însă că normele de competență specială din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretate de instanța națională³⁵ cu respectarea principiului securității juridice, care constituie unul dintre obiectivele regulamentulului menționat, ceea ce implică faptul că articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat „astfel încât să permită unui pârât bine informat să prevadă în mod rezonabil în fața cărei instanțe, alta decât cea a statului membru în care are domiciliul, ar putea fi acționat în justiție”³⁶.

30 — Oportunitatea formulării unor acțiuni în temeiul articolului 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 nu a fost discutată în această cauză și, prin urmare, nu este analizată în cadrul prezentelor concluzii.

31 — A se vedea, cu privire la acest aspect, punctele 97 și 118 din Concluziile avocatului general Léger prezentate în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Roche Nederland și alții, citată anterior.

32 — În acest sens, a se vedea Blumer, F., *Patent Law and International Private Law on both Sides of the Atlantic*, Colocviul Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale privind dreptul internațional privat și proprietatea intelectuală, Geneva, 30 și 31 ianuarie 2001 (WIPO/PIL/01/3).

33 — Astfel, la punctul 33 din Hotărârea Roche Nederland și alții, citată anterior, Curtea a considerat că nu putea fi stabilit un raport de conexitate „între acțiuni în contrafacerea aceluiși brevet european, care ar fi îndreptată fiecare împotriva unei societăți cu sediul într-un stat contractant diferit pentru faptele pe care le va fi săvârșit pe teritoriul celui stat”.

34 — Curtea a statuat, este necesar să amintim, că articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 își găsește aplicarea în pofida lipsei unei identități de teme juridic al acțiunilor care urmează să fie concentrate. A se vedea Hotărârea Freeport, citată anterior (punctele 31-47).

35 — Hotărârea din 13 iulie 2006, Reisch Montage (C-103/05, Rec., p. I-6827, punctul 24).

36 — A se vedea Hotărârea Reisch Montage, citată anterior (punctul 25); a se vedea de asemenea, în ceea ce privește articolul 5 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, Hotărârea din 17 iunie 1992, Handte (C-26/91, Rec., p. I-3967, punctul 18), Hotărârea din 28 septembrie 1999, GIE Groupe Concorde și alții (C-440/97, Rec., p. I-6307, punctul 24), precum și Hotărârea din 19 februarie 2002, Besix (C-256/00, Rec., p. I-1699, punctele 24-26); în ceea ce privește excepția de *forum non conveniens*, Hotărârea du 1 martie 2005, Owusu (C-281/02, Rec., p. I-1383, punctul 40); în ceea ce privește articolul 24 din Convenția de la Bruxelles, Hotărârea din 28 aprilie 2005, St. Paul Dairy (C-104/03, Rec., p. I-3481, punctul 19).

29. În aceste împrejurări, propunem Curții să răspundă la prima întrebare preliminară adresată de instanța de trimitere declarând că articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că se aplică în cadrul unui litigiu în contrafacerea unui brevet european care implică mai multe societăți cu sediul în state membre diferite atunci când acțiunile vizează separat acte săvârșite în același stat membru și care aduc atingere aceleiași părți naționale a unui brevet european, reglementată de aceeași legislație.

B — Cu privire la procedura incidentă

30. Prin intermediul celei de a doua serii de întrebări, instanța de trimitere ridică, în esență, problema dacă împrejurarea că valabilitatea unui brevet a fost pusă în discuție în cadrul unei proceduri incidente, având ca obiect interdicția transfrontalieră a contrafacerii, în paralel cu o acțiune principală în constatarea contrafacerii, este suficientă, și, în cazul unui răspuns afirmativ, în ce condiții de formă sau de procedură, pentru a declanșa aplicarea articolului 22 punctul 4 din Regulamentul nr. 44/2001, astfel încât, pe de o parte, instanța sesizată să trebuiască să se declare incompetentă pentru soluționarea acțiunii principale, în temeiul articolului 25 din Regulamentul nr. 44/2001, și, pe de altă parte și pe cale de consecință, să fie determinată să își analizeze competența în ceea ce privește soluționarea procedurii incidente în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 44/2001.

1. Cu privire la interpretarea articolului 22 punctul 4 din Regulamentul nr. 44/2001

31. Prima serie de întrebări, referitoare la sfera de aplicare a dispozițiilor articolului 22 punctul 4 din Regulamentul nr. 44/2001, trebuie analizată în lumina motivelor și a dispozitivului Hotărârii GAT³⁷.

32. În această hotărâre, Curtea a declarat că articolul 16 punctul 4 din Convenția de la Bruxelles trebuia interpretat, având în vedere finalitatea acestuia și poziția acestei dispoziții în sistemul respectivei convenții³⁸, în sensul că norma de competență exclusivă pe care o prevede vizează toate litigiile având ca obiect înregistrarea sau valabilitatea unui brevet, indiferent dacă problema este invocată pe cale de acțiune sau de excepție și indiferent în ce stadiu al procedurii este invocată.

33. Fără a reveni asupra rațiunii de a fi a acestor dispoziții, se poate sublinia că trei serii de considerații, în raport cu temeiul și cu finalitatea sistemului stabilit de Convenția de la Bruxelles, justificau această soluție³⁹: mai întâi, caracterul imperativ al competenței exclusive prevăzute la articolul 16 punctul 4 din Convenția de la Bruxelles⁴⁰; apoi, necesitatea de a garanta caracterul previzibil al normelor de competență și, așadar, securitatea juridică, evitându-se multiplicarea titlurilor de competență⁴¹, și, în sfârșit, necesitatea de a evita riscul de multiplicare a hotărârilor contrare pe care Convenția de la Bruxelles urmărea tocmai să îl evite⁴².

34. Republica Federală Germania, Republica Elenă, Regatul Spaniei, precum și Comisia, reluând în această privință unele dintre elementele invocate de instanța de trimitere, împărtășesc punctul de vedere potrivit căruia, în esență, instanțele sesizate, precum în acțiunea principală, cu o cerere incidentă nu se pronunță asupra fondului, nici cu privire la existența contrafacerii (obiectul acțiunii principale), nici cu privire la valabilitatea brevetului (excepție ridicată în cadrul procedurii incidente),

37 — Citată anterior (punctele 13-31).

38 — Punctele 20-24.

39 — Cu privire la rațiunea de a fi a acestor dispoziții se va face trimitere la numeroasele lucrări din doctrină.

40 — Punctele 26 și 27.

41 — Punctul 28.

42 — Punctul 29.

limitându-se, dimpotrivă, în principiu, să analizeze întrunirea condițiilor de acordare a măsurii provizorii solicitate. Întrucât examinarea eventuală a valabilității brevetului este efectuată *prima facie* și nu conduce la nicio hotărâre definitivă, nu ar exista, așadar, niciun risc de pronunțare a unor hotărâri contradictorii.

35. Acest punct de vedere trebuie să fie discutat însă în special din perspectiva punctului 30 din Hotărârea GAT, citată anterior, în care Curtea a luat poziție tocmai cu privire la problema incidenței efectelor hotărârilor asupra aplicabilității articolului 16 punctul 4 din Convenția de la Bruxelles. Se argumenta că, din moment ce efectele unei hotărâri care se pronunță cu titlu incident asupra valabilității unui brevet se limitează, în dreptul german, la părțile din proces (efect *inter partes*), nu poate exista riscul pronunțării unor hotărâri contradictorii. Curtea a respins argumentul în termeni foarte generali și foarte radicali în același timp.

36. Subliniind că efectele pe care le implică o astfel de hotărâre sunt determinate de dreptul național și că, în mai multe state contractante, hotărârea de anulare a unui brevet are un efect *erga omnes*, Curtea a considerat că, „pentru a evita riscul unor hotărâri contradictorii, ar fi, prin urmare, necesar să se restrângă competența instanțelor dintr-un alt stat decât cel în care a fost eliberat de a statua cu titlu incident asupra valabilității unui brevet străin numai la cazurile în care dreptul național aplicabil nu conferă hotărârii care urmează a fi pronunțată decât un efect limitat la părțile în proces”. Curtea a statuat că acest lucru nu este posibil, întrucât „o astfel de restrângere ar conduce [...] la denaturări, punând astfel în cauză egalitatea și uniformitatea drepturilor și obligațiilor care decurg din Convenție pentru statele contractante și pentru persoanele interesate”⁴³.

37. Trebuie, în consecință, să se considere că Hotărârea GAT, citată anterior, impune instanței de trimitere să își decline competența în împrejurările din acțiunea principală? În opinia noastră, se impune un răspuns mai nuanțat, care să țină seama de realitatea procedurală.

38. Astfel, trebuie subliniat că pot exista numai trei ipoteze, după cum valabilitatea brevetului a fost pusă în cauză atât în cadrul acțiunii principale, cât și în cadrul procedurii incidente [ipoteza a)], acest lucru s-a întâmplat numai în cadrul acțiunii principale [ipoteza b)] ori numai în cadrul procedurii incidente [ipoteza c)].

39. În ipotezele a) și b), jurisprudența GAT este aplicabilă, instanța sesizată trebuind, așadar, conform articolului 25 din Regulamentul nr. 44/2001, să își decline competența pentru a soluționa acțiunea principală și să analizeze aspectul privind eventuala acordare a măsurii provizorii solicitate în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 44/2001.

40. În ipoteza c) se pot întâlni două situații. Este de conceput ca pârâtul să nu fi avut posibilitatea să ridice excepția valabilității brevetului în cadrul acțiunii principale, de exemplu, pentru că măsurile provizorii au fost adoptate înainte ca acțiunea principală să fi fost inițiată⁴⁴ [situația c1)]. Este de asemenea de conceput ca pârâtul să fi avut această posibilitate, dar să nu fi considerat oportun să o exploateze [situația c2)], care pare să corespundă situației în discuție în acțiunea principală, aspect care trebuie stabilit de instanța de trimitere].

41. În situația c1), instanța sesizată trebuie să poată examina cererea de măsuri provizorii sau asigurătorii solicitate și, dacă este cazul, să le acorde, însă cu stricta respectare a jurisprudenței GAT. Aceasta implică faptul ca asemenea măsuri provizorii să nu poată fi adoptate decât cu condiția ca instanța sesizată să fie sesizată, într-un termen rezonabil, și cu o acțiune principală în legătură cu măsurile solicitate, o acțiune în constatarea contrafacerii în cadrul unei cereri de interdicere a contrafacerii, în cadrul căreia respectarea jurisprudenței GAT va putea fi garantată, și, așadar, cu condiția strictă ca ele să nu producă niciun efect definitiv.

43 — În ceea ce privește Regulamentul nr. 44/2001, a se vedea Hotărârea din 28 aprilie 2009, Apostolides (C-420/07, Rep., p. I-3571, punctul 41).

44 — Deși ipoteza poate părea absurdă prin natura sa, ca să ne exprimăm astfel, ca o procedură incidentă presupusă ca atare să se grefeze pe o procedură principală paralelă, situația poate fi întâlnită, astfel cum vom avea ocazia să subliniem în cele ce urmează.

42. În situația c2), argumentul întemeiat, în cadrul procedurii incidente, pe nulitatea brevetului în cauză nu poate, în schimb și în principiu, să determine instanța sesizată să își decline competența pentru a se pronunța cu privire la acțiunea principală în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul nr. 44/2001. Astfel, în această ipoteză se poate prezuma că argumentul întemeiat pe nulitatea brevetului în cauză este dilatoriu, revenind părâtului sarcina de a dovedi că a inițiat în fața instanței competente o acțiune în nulitatea brevetului în cauză. Așadar, instanța sesizată poate, sub rezerva de a fi competentă cu privire la fond, să adopte în conformitate cu dreptul său național măsurile provizorii solicitate.

43. În consecință, propunem Curții să declare că articolul 22 punctul 4 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că norma de competență exclusivă pe care o prevede nu este aplicabilă atunci când valabilitatea unui brevet este invocată doar în cadrul unei proceduri incidente, în măsura în care hotărârea care poate fi adoptată la capătul acestei proceduri nu produce niciun efect definitiv.

2. Cu privire la interpretarea articolului 31 din Regulamentul nr. 44/2001

44. Concluziile cu privire la acest aspect nu sunt prezentate decât cu titlu subsidiar, pentru cazul în care Curtea s-ar pronunța în sensul că instanța de trimitere fie nu este competentă să se pronunțe cu privire la fondul litigiului, în conformitate cu articolul 22 punctul 4 din Regulamentul nr. 44/2001, fie nu este competentă să se pronunțe asupra fondului întregului litigiu, potrivit articolului 6 punctul 1 din același regulament.

45. Astfel, și după cum reiese dintr-o jurisprudență constantă⁴⁵, instanța competentă să se pronunțe asupra fondului unei cauze în temeiul unuia dintre criteriile de competență prevăzute în Convenția de la Bruxelles, iar în prezent în Regulamentul nr. 44/2001, este de asemenea competentă să pronunțe măsuri provizorii sau asigurătorii, fără ca această din urmă competență să fie subordonată altor condiții⁴⁶.

46. Reiese din jurisprudența Curții că articolul 31 din Regulamentul nr. 44/2001, ca și, înaintea acestuia, articolul 24 din Convenția de la Bruxelles, constituie o competență autonomă⁴⁷, complementară față de competențele prevăzute la articolele 2-24 din Regulamentul nr. 44/2001⁴⁸. Cu toate acestea, în măsura în care această dispoziție prevede o excepție de la sistemul de competențe stabilit de Regulamentul nr. 44/2001, ea trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte⁴⁹, exercitarea „competenței provizorii” fiind supusă anumitor condiții, stabilite de jurisprudența Curții, ținând de natura drepturilor care trebuie protejate, precum și de finalitatea și de obiectul măsurilor solicitate⁵⁰.

47. Măsurile provizorii trebuie mai întâi să intre în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 44/2001, limitat la noțiunea de materie civilă și comercială, această apartenență trebuind să fie determinată, având în vedere marea varietate a măsurilor respective în diferitele state membre, nu de

45 — Hotărârea Van Uden, citată anterior (punctele 22 și 48), precum și Hotărârea din 27 aprilie 1999, Mietz (C-99/96, Rec., p. I-2277, punctul 41).

46 — Trebuie notat că aceste dispoziții sunt preluate într-o nouă dispoziție din propunerea de reformare a Regulamentului nr. 44/2001, și anume articolul 35.

47 — Hotărârea Van Uden, citată anterior (punctul 42). A se vedea în special Pertegás Sender, M., „Article 24 of the Brussels Convention: a particular Reading for Patent Infringement Disputes?”, în Fentiman, R., și alții, *L'espace judiciaire européen en matières civiles et commerciales*, Bruylant, 1999, p. 277; Pertegás Sender, M., *Cross-Border Enforcement of Patent Rights*, Oxford University Press, p. 130, nr. 3.138.

48 — Cu privire la această dispoziție, a se vedea raportul cu privire la Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Bruxelles la 27 septembrie 1968, elaborat de P. Jenard (JO 1979, C 59, p. 1, în special p. 42), precum și raportul explicativ referitor la Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Lugano la 30 octombrie 2007, elaborat de Fausto Pocar (JO 2009, C 319, p. 1, punctul 124).

49 — A se vedea, în ceea ce privește articolul 24 din Convenția de la Bruxelles, Hotărârea St. Paul Dairy, citată anterior (punctul 11).

50 — Hotărârile Van Uden (punctul 46) și Mietz (punctul 47), citate anterior.

natura lor proprie, ci de natura drepturilor a căror protecție o asigură⁵¹. Aceasta este fără nicio îndoială situația acțiunilor în contrafacere, cărora le sunt aplicabile regulile generale din Regulamentul nr. 44/2001⁵², precum și situația cererilor provizorii de interdicție a contrafacerii transfrontaliere, precum cea în discuție în acțiunea principală⁵³.

48. Măsurile care pot fi adoptate în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie, pe de altă parte, să prezinte un caracter provizoriu, cu alte cuvinte, să fie destinate să mențină o situație de fapt sau de drept în vederea protecției unor drepturi a căror recunoaștere este de fapt solicitată instanței de fond⁵⁴. Această condiție implică în special faptul că măsurile provizorii adoptate în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 44/2001 sunt limitate în timp.

49. Curtea a subliniat, în termeni foarte generali, că instanța chemată să acorde astfel de măsuri trebuie să acționeze cu „deosebită circumspecție și pe baza unei cunoașteri aprofundate a împrejurărilor concrete în care măsura este destinată să își producă efectele”, ceea ce implică faptul că aceasta va trebui să „își limiteze autorizația în timp” și, pe un plan mai general, „să își subordoneze autorizația tuturor condițiilor care [îi] garantează caracterul provizoriu sau asigurătoriu”⁵⁵, în principiu, până la intervenția unei hotărâri cu privire la fond.

50. Pe de altă parte, și tocmai cu obiectivul de a garanta caracterul provizoriu sau asigurătoriu al măsurilor adoptate în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 44/2001, în Hotărârea Van Uden, citată anterior⁵⁶, Curtea a introdus o condiție suplimentară constând în existența unei legături efective între obiectul măsurilor provizorii solicitate și competența teritorială a statului membru al instanței sesizate⁵⁷, care face chiar obiectul ultimei întrebări preliminare formulate de instanța de trimitere.

51. Până în prezent, Curtea nu a avut în mod direct ocazia să precizeze ce implică cele două condiții în ceea ce privește drepturile de proprietate intelectuală.

52. Întrucât cererea incidentă în discuție în acțiunea principală a fost inițiată după introducerea acțiunii principale, astfel încât condiția privind limitarea domeniului de aplicare *ratione temporis* al măsurii adoptate poate fi considerată potențial îndeplinită, ne vom concentra atenția asupra analizei condiției privind existența unei legături efective.

53. Această condiție, care este criticată⁵⁸, face obiectul unor interpretări diferite⁵⁹. Potrivit anumitor opinii, această condiție ar constitui o limită a efectului extrateritorial al măsurilor provizorii adoptate. Potrivit altor opinii, această condiție ar implica faptul că măsura adoptată să își producă efectele, cel puțin în parte, în statul membru al instanței sesizate. Condiția nu ar acționa nicicum ca o limitare a

51 — Hotărârea din 27 martie 1979, de Cavel (143/78, Rec., p. 1055, punctul 8), Hotărârea din 26 martie 1992, Reichert și Kockler (C-261/90, Rec., p. I-2149, punctul 32), Hotărârea Van Uden, citată anterior (punctul 33), precum și Hotărârea Realchemie Nederland, citată anterior (punctul 40).

52 — Hotărârea din 15 noiembrie 1983, Duijnste (288/82, Rec., p. 3663, punctul 23).

53 — Deși Curtea a statuat că este de competența instanței de trimitere să verifice dacă aceasta este într-adevăr situația. A se vedea Hotărârea St. Paul Dairy, citată anterior (punctul 10).

54 — Hotărârile Reichert și Kockler (punctul 34), Van Uden (punctul 37), precum și Paul Dairy (punctul 13), citate anterior.

55 — Hotărârea din 21 mai 1980, Denilauler (125/79, Rec., p. 1553, punctele 15 și 16), Hotărârile Reichert și Kockler (punctul 33) și Van Uden (punctul 38), citate anterior.

56 — Punctul 40.

57 — Trebuie precizat că, deși Curtea nu s-a referit în mod formal și explicit la această condiție în hotărârile sale ulterioare, a făcut totuși trimitere la ea în Hotărârea Mietz, citată anterior (punctul 42).

58 — În special de către Comisie, făcându-se ecoul doctrinei, în Raportul cu privire la aplicarea Regulamentului nr. 44/2001 (menționat mai sus), precum și în Cartea verde privind revizuirea Regulamentului nr. 44/2001 (menționată mai sus). În Rezoluția din 7 septembrie 2010 (menționată mai sus), Parlamentul European „reclamă introducerea unui considerent, pentru depășirea dificultăților pe care le implică cerința [menționată]”. Pentru o privire de ansamblu, a se vedea Dickinson, A., „Provisional Measures in the «Brussels I» Review: Disturbing the Status Quo?”, *Journal of Private International Law*, 2010, vol. 6, nr. 3, p. 519.

59 — A se vedea, printre alții, Pertegás Sender, M., *Cross-Border Enforcement of Patent Rights*, op. cit., punctul 3.158; Janssens, M.-C., „International Disputes Involving Intellectual Property Rights: How to Take the Hurdles of Jurisdiction and Applicable Law”, în Dirix, E., și Leleu, Y.-H., *The Belgian report at the XVIIIth Congress of Washington of the International Academy of Comparative Law*, Bruylant, 2011, nr. 46, p. 611 și 640.

domeniului de aplicare *ratione loci* al măsurii adoptate, aceasta din urmă putând, dimpotrivă, să își producă efectele în alte state membre decât acela al instanței sesizate și să aibă, așadar, o sferă de aplicare extrateritorială⁶⁰. Ar fi vorba mai curând despre o condiție de localizare teritorială minimă a măsurii provizorii solicitate. Existența unei legături efective ar trebui, așadar, să fie examinată cu luarea în considerare, în special, a căilor de executare din statul membru al instanței sesizate⁶¹.

54. Considerăm astfel că se poate admite ca instanța unui stat membru, prin ipoteză necompetentă să se pronunțe asupra fondului litigiului, să nu se poată declara competentă pentru acordarea de măsuri provizorii în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 44/2001 decât în măsura în care acestea ar produce un efect pe teritoriul statului membru respectiv și ar putea fi executate în acel stat. Sarcina de a aprecia existența acestei legături efective revine aceleiași instanțe, cea mai în măsură să procedeze astfel.

55. În consecință, propunem Curții să declare că articolul 31 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că o instanță națională nu poate acorda măsuri provizorii care nu produc niciun efect pe teritoriul acesteia, aspect care trebuie stabilit de instanță.

V — Concluzie

56. În concluzie, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Rechtbank's-Gravenhage declarând că:

„1) Cu titlu principal:

- a) Articolul 6 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că se aplică în cadrul unui litigiu în contrafacerea unui brevet european care implică mai multe societăți cu sediul în state membre diferite atunci când acțiunile vizează separat acte săvârșite în același stat membru și care aduc atingere aceleiași părți naționale a unui brevet european, reglementată de aceeași legislație.
- b) Articolul 22 punctul 4 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că norma de competență exclusivă pe care o prevede nu este aplicabilă atunci când valabilitatea unui brevet este invocată doar în cadrul unei proceduri incidente, în măsura în care hotărârea care poate fi adoptată la capătul acestei proceduri nu produce niciun efect definitiv.

2) Cu titlu subsidiar:

Articolul 31 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că o instanță națională nu poate acorda măsuri provizorii care nu produc niciun efect pe teritoriul acesteia, aspect care trebuie stabilit de instanță.”

60 — Curtea a amintit de altfel acest aspect în Hotărârea din 15 iulie 2010, Purrucker (C-256/09, Rep., p. I-7349, punctul 85), făcând trimitere în această privință la Raportul explicativ cu privire la convenția redactată pe baza articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană cu privire la competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială, elaborat de doamna Alegría Borrás (JO 1998, C 221, p. 27, punctul 59). A se vedea de asemenea Hotărârea Denilauler, citată anterior (punctul 17).

61 — Propunerea de reformare a Regulamentului nr. 44/2001 [menționată mai sus, punctul 3.1.5, considerentul (25)] prevede că, atunci când sunt dispuse de o instanță competentă cu privire la fondul litigiului, libera circulație a măsurilor provizorii trebuie garantată, însă, atunci când astfel de măsuri sunt dispuse de o instanță care nu este competentă cu privire la fond, efectul acestor măsuri ar trebui limitat la teritoriul statului membru respectiv. A se vedea de asemenea articolul 99 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146) și articolul 103 din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).